

Ben-Zine

anarşist, anti-art-ist, bireyci müsvedde...

sayı:iki

Icerde Neler Var?

- Anarşi Ve Eylem Sorunsalı II - Lilith Noir
- Bağışlama ve Mutlak İktidarın Gizi - Magnus Fiskeşjö
- Neden Oy Vermiyoruz? - Lilith Noir
- Sol Sonrası Anarşi mi? - Jason McQuinn
- Max Stirner Ve Bireyci Anarşistler - H.İbrahim Türkdoğan
- Tükettikçe Tükeniyoruz! - Lilith Noir
- Anarşi Ve Suç - Elfun-Lilith Noir- Ramapithecus
- Sadizm+Erotizm= Marquis De Sade - Lilith Noir
- Edebiyat İçin Fazla Anarşist - Baader
- Beden İmgesine Yolculuk - Lilith Noir
- Ressam Gibi Alık- Marcel Duchamb
- Flu Bir Cam Kesiği - Kamara

BİR YENİ LIRA

siz önce bu fanzini ç-alın,
eliniz alışsın...

Lilith Noir

-Squat ve Yaşam Ağı Kurma-

“anarşizm bir çılgıktır, bir olumsuzlama değil bir olumsuzlamadır; reddetmenin ötesine geçmekle ilgilidir, ilk aşamada çılgılığı tetikleyen şeye şimdiki zamanda bir alternatif yaratmaya başlamakla ilgilidir”

Tadzio Mueller

Mueller’in bir paragrafta özetlediği durum; anarşinin sadece radikal bir duruş olmasının hiçbir getirisi olmadığını, sistemden olağanca uzak durarak birşeyler yapmanın gerekliliğini çok iyi özetliyor. Anarşi yanlış olduğu bilinen şeyleri sadece “protesto” ederek değil, onları bizzat “yapmayarak” ve bununla da kalmayıp, alternatiflerini “yaparak” yaşanabilir.

Alternatifler yaratmak dendiğinde, yaşamın tüm döngüsünü içinde barındırabildiği için ilk squat eylemleri geliyor aklıma. Squat sadece evsizlere, basit şekilde barınak sağlamanın bir yolu değil, mülkiyete karşıtlık fikrini taşıyan, otoriteye direnişi noktası olan, ve otonom bir yaşam ağı kurmak için çok verimli bir başlangıç olan eylemdir.

Squatın oldukça farklı biçimleri mevcut. Genel ve en bilinen anlamı terk edilmiş bir binanın bir grup tarafından ele geçirilmesi ve buranın kira, vergi...vs. herhangi bir bedel ödenmeden yaşam alanı olarak kullanılmasıdır. Diğer biçimleriyle; boş bir arazi bölgesini ele geçirmek, araba mezarlıklarını mesken edinmek, ya da gece eğlenceleri gibi geçici süreler için bir alanı zapt etmek anlamına da gelir.

Sadece Avrupa da değil, Kanada ve İspanya da da, squat birlikleri, birbiriyle sürekli iletişim ve destek ağı oluşturmuş şekilde işliyor. Çünkü haberleşme ve dışarıdan destek, oluşturduğunuz bir otonom alanın korunması için oldukça temel bir gereklilik. Son bir ay içinde gerçekleşen Berlin’de Yorck 59’un, Amsterdam’da birçok squat evinin polis tarafından zor kullanılarak boşaltılması da, destek ve direnişin ne kadar önemli olduğunu gösterdi.

Yorck 59

Berlin'de 1989'dan bu yana varolan yaşam alanı Yorck 59 6 Haziran 2005 Pazartesi günü sabah saatlerinde polis tarafından boşaltıldı. İsyan polisi sokakta toplanarak binanın girişini kapatan yüzlerce insanı ve bina içindeki 150 kişiyi dağıtırken birçok kişi gözaltına alındı, bazıları kötü biçimde yaralandı. Gün boyunca çeşitli eylemler gerçekleştirildi: bir yerel radyo istasyonunun frekansı 4 dakikalığına ele geçirildi ve Yorckstrasse 59'un boşaltılması duyuruldu, bir bina işgal edildi ve akşam 3000 kişinin katıldığı bir eylem yapıldı. Gün boyunca insanlar farklı noktalarda bir araya gelerek trafiği kapattı, büyük mağaza vitrinlerini tahrip etti, ve küçük gösteriler gerçekleştirdi. Almanya'da ayrıca Göttingen, Köln, Hamburg ve Pforzheim gibi kentlerde de dayanışma eylemleri vardı .

Binada 10'u çocuk 60 insan yaşıyordu. Binada ayrıca Anarşist İnişiyatif, Latin Amerika üzerine bir haber servisi olan Poonal, 15 günlük bir bar olan družbaR gibi politik girişimler de barınıyordu, geniş bir alan partiler, konferanslar, toplantılar için kullanılıyordu. Mal sahibi Marc Walter bu binayı 2003'ün Aralık ayında satın almış ve o günden bu yana bina sakinlerini taciz ediyor. Posterler indirildi, bahçenin kullanımı yasaklandı, odalar duvarlarla örüldü ve büyük yeniden inşa çalışmaları başladı, ayrıca kirada da büyük artışlar istendi. Bina sakinleri ise ödemeyi reddettiler. Yeni sahiple çıkan sorunlardan sonra Varşova, Viyana, Malta, Uruguay gibi pek çok farklı yerde Yorckstrasse 59'la dayanışma eylemleri gerçekleştirildi.

(Haber İndymedia'dan Alınmıştır)

Yine Amsterdam'da SWAT ekipleri, zırhlı araçlarla, squat binalarının olduğu bölgeye baskın ve tahliye uyguladı; yerel direniş oldukça güçlü olmasına rağmen, 15 kişi tutuklandı ve 14 Temmuz'da davaları görülene kadar tutuklu kalacaklar.

Bu kişilere aşağıda ki adreslerden dava tarihine kadar ,destek amaçlı mektup yazabilirsiniz:

NN3
PI Flevoland Almere
Postadres: Postbus 1525
1300 BM ALMERE

NN14
PI De Blokhuispoort
Postadres: Postbus 1135
8900 CC LEEUWARDEN

NN5 op cel 12 / NN12 op cel 5a
PI Nieuwersluis
Postadres: Postbus 1328
3430 BH NIEUWEGEIN

Bağışlama ve Mutlak İktidarın Gizi

Magnus FİSKESJÖ

Bruno Latour modernite illüzyonunu "Asla modern olmadık," diyerek formüle etmişti. Hız, otomasyon, toplum mühendisliği vd., kontrol edemediğimiz güçlerin kumandasında dizginlerinden boşanmış bir tantanaya dönüştüler.

Her ne kadar tüm bu tantana çoktan çatırdamaya başladıysa da, hâlâ 'modern' ve herşeye hakim olduğumuza, merdivenin en üst basamağında durduğumuza, son derece uygar ve sürekli ilerleyen bir rotada yürüdüğümüze fena halde inanmak istiyoruz. Bu çılgıncasına 'yükseklik', algılarımızı o denli perdeliyor ki, iktidarın en temel arkaik ritüellerini dahi, çok zaman önce geride bıraktığımız masumane bir çocuk oyunu gibi unutmaya eğilimindeyiz.

Örneğin, sevimli oyuncak Ayıcık Teddy'yi ele alalım. Unutmamalı ki ayımız, pençesiz kalmış sevimli bir ayıdan fazlasını ifade ediyor. "Teddy" adını, Amerikan Başkanı Theodore Roosevelt'ten almıştır.

On dokuzuncu yüzyılı yirminciye bağlayan bizimkinden bile modern bir dönemde, dünyayı dolaşıp büyük hayvanları avlayan bir avcıymış Theodore Roosevelt. Kasım 1902'de, Misissipi'deki bir av partisi sırasında, av hayvanı yok denecek kadar azmış ve Başkan, asil duygularını tatmin edemediği için eve dönecek gibi görünüyormuş.

Evsahibi Mississipililer genç bir ayı yakalayıp, bir ağaca bağlamışlar. Başkanı çağırmışlar. Başkan gelmiş, görmüş, nişan almış -fakat, muhtemelen siyah ayıcığın hırpalanıp, kan revan içinde kalmış haline acıyarak, silahını indirmiş.

Bunun üzerine, gazetelerde ilgili karikatürler ve çizgi romanlar yayınlanmaya başlanmış. Kısa süre sonra Ayıcık başkanlık seçimlerinde maskot olarak kullanılmış.

Ticari bir fikir olarak Ayıcık Teddy'nin üretimi de çok gecikmemiş ve Ayıcık Teddy miti oyuncak olarak hem Almanya'da hem de bizzat ABD'de seri üretimle yayılmış. Günahları affedilmiş ayıcığımız, tıpkı bugün vitrinlerde gördüğümüz dinazor oyuncakları gibi evcilleştirilmiş bir haldedir; ürkütücü pençelerinden ve dişlerinden arındırılmıştır. Şunu unutmamalı ki, bağışlama kararını veren kişi şefi, ataydı. Roosevelt'in, her yerde şahsına ve makamına yönelik hayranlık uyandıran ayrıcalıklı eylemi, bizleri doğrudan doğruya iktidarın yapısına götürür.

Amerika'dan bir örnek daha verelim ve ölüm cezasına çarptırılanları ele alalım. Bu insanların kaderleri, özerk Birleşik Devletler Federasyonu eyalet valilerinin, veya doğrudan başkanın iki dudağının arasındadır. Bu ayrıcalık Amerikan Anayasası'yla belirlenmiştir.

Carl Schmitt, ünlü eseri "Politik Teoloji"de, egemenliğin istisnanın üzerindeki iktidarda yattığını söyler. Kabul edilmiş yasalara ait metinler, gündelik iktidar kullanımında onay verilebilir bir idarenin sınırlarını çiziyor gözükseler bile, her yeni koşula, her 'dava'ya, her istisnaya nasıl yaklaşılması gerektiğini düzenleyemezler.

Günümüz Avrupası'nın kuşkusuz en ilgi çekici politik filozoflarından biri olan Giorgio Agamben, istisnanın 'olağanüstü hal' olarak bilinen kurumlaşmış pratiğini irdeleyerek, Schmitt'in ürkütücü tezinin doğruluğunu gözler önüne sermiştir. Olağanüstü hal anında, herşeyin hukuki, fakat ne yazık ki yavaş ilerleyen demokratik süreçte benimsenmiş yasa bentlerine göre çözülmediğini, her davanın kendi koşullarına göre karara bağlandığını vurgulamıştır.

Süregiden kanun dışılığın dramını yansıtan, Küba'nın Guantanamo Körfezi'nde, ABD kontrolündeki kampta gayrinizami koşullarda tutulan tutuklular, bu istisnai durumlara egemen olanın esiriyle kedi-fare oynaması türünden dehşet verici bir örnek teşkil ediyorlar. Bu istisnai kanun dışılık durumunun muallaklığı içinde, tutuklulara ne dost, ne de düşman vasfı yakıştırılıyor.

Gerçekten de, bu insanların konumu yeni bir Ayıcık Teddy hadisesi olarak okunabilir, çünkü bu kişiler de, iktidarın dizginsizce kullanıldığı ve bu sayede de mutlak iktidarı kendi elleriyle tarif edenleri daha da eğlendiren bir istisnai alan açmakta kullanılmışlardır.

Şimdi bir diğer, garip ve (ABD dışında) pek bilinmeyen, iktidarın, bireylerin yaşam ve ölümlerine hakkında, halkın gözü önünde karar almak yoluyla kendini kurumlaştırması örneğini ele alalım. Bu, Amerika'ya özgü, ailenin, milliyetçiliğin ve vatanperverliğin güçlülüğünü aşıl原因an, Kasım ayı sonuna rastlayan Şükran Günü'ne birkaç gün kala düzenlenen, Yıllık Şükran Günü Hindisini Bağışlama adlı, bol tüylü bir ritüeldir.

Toplam 45 milyon hindi, Amerika genelinde ailelerin yüzde 90'ında gerçekleşen Şükran Günü yemeğinde tüketilir. Bağışlama ritüeli kutlamaların başlangıcıdır ve politik iktidarın kurumlaşmasını gözler önüne seren kilit bir enstantanedir ve politik iktidarın arkaik ritüellerinin 'modern' bilinci nasıl şekillendirmekte olduğuna kusursuz bir örnek teşkil eder.

Ritüel, Beyaz Saray'ın bahçesinde gerçekleşir ve Başkan da bizzat başrahibi oynar. İrice iki hindi, Amerikan Hindi

Yetiştiricileri Birliği'nce Beyaz Saray'a bağışlanmak üzere seçilip, gönderilir. Bir tanesi, dışarıda, bir kamyon içinde yedek olarak bekletilir.

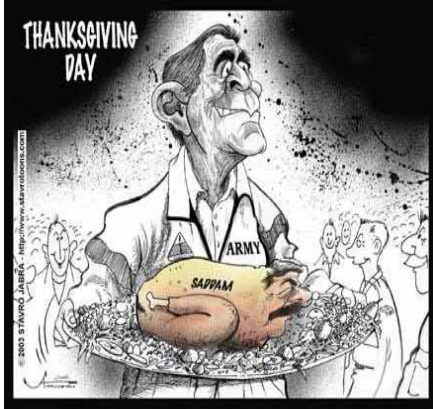
Ritüel için seçilmiş olan hindi bir podyuma oturtulur. İzleyiciler arasında, davetli öğrencilerin yanı sıra, televizyonlar ve radyo yayınlarıyla, o da olmadı basında çıkan resmi kaynaklı haberlerle ulaşılan bütün Amerikan halkı yer almaktadır. Başkan, geleneklere bağlı kalarak, kısa bir konuşma yapar. Usule uygun bir metin dahilinde, hindinin canını resmen bağışlar.

Her iki hindi de, geri kalan ömürlerini mutluluk içinde geçirdikleri söylenen, Virginia'daki bir hayvanat bahçesine gönderilirler.

Gerçekte ise, her ikisini de, Roosevelt'in bağışladığı ayınkiyle aynı kader beklemektedir. (Rivayete göre, Roosevelt, dönüp giderken, ayının bir bıçakla öldürülmesi emrini vermiştir.) Yani, kısa bir süre sonra ve sembol yüklü bağışlama ritüelinin dikkat kesilmiş gözlerinden uzakta, hindiler kesilmektedir.

Her sene yeni yeni hindiler bu uğurda sıraya konur. Ritüel, ölüm kalım meselelerine dair yetkilerini ortaya koyması suretiyle, egemeni mutlaklaştıran sembolik bir bağışlamadır.

Tüm bir ulusun topluca Şükran Günü hindilerini yemeleri esas hedefdir, ama yemeğin nesnesinin bir örneğinin sembolik olarak 'bağışlanıp', kaynağına geri gönderilmesine dek bu yemeğe başlanamaz. Bu örnek, daha da ileri gidilip, sonuçta söz konusu kaynağı temin eden ve şefin cemaati adına 'meramını anlatıp, mutlu etmekle yükümlü olduğu yüce ilahlara' adanmaktadır.

Lafı açılmışken belirteyim, hindilerin bağışlanması geleneği, ilk olarak, 1947 yılında Başkan Henry Truman tarafından başlatılmıştır. Muhtemelen, II. Dünya Savaşı'na son nokta konulurken, elindeki atom bombasına başvurma gücünü Japonya'ya ve sivil halkına karşı kullanan ilk insan olmasının kefaretiydi.

Bizzat Şefin eliyle, klasik tarzda başlatılan, Amerika'yla özdeş bu Şükran Günü yemeği, daha da korkunç sırların üzerine perde çekmektedir. Aynı zamanda, ritüellerin sıklıkla yaptığı gibi, bir toplumdaki gerek içsel, gerek dışsal rol dağılımlarını bir kez daha olumlayarak, Amerikan devletinin ayakta kalmasını temini simgelemektedir.

Bağışlama ritüelinde, başkanlar, mutlaka ulusun zenginliklerinden bahsederler ve 'biz' Amerikalıların neye şükran duymamız gerektiğini vurgularlar.

İktidarın iç işleyişleri, bizim sözde modern ulus-devletlerimizde dahi, "biz"i tehlike arz eden "onlar"a ve onların temsil ettiği farz edilen istisnalara karşı koruyan, "cemaat" prensibi üzerine kurulu " arkaik" ritüellerle yürümektedir.

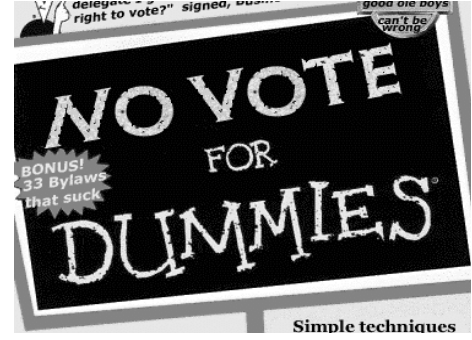
Şükran Günü hindisi hiç de masum bir hadise olmayıp, iktidarın, cüretkar, Kantçı bir doğru arayışı vasıtasıyla, ince elenip sık dokunarak idare edilmesi noktasındaki klasik meseleye bizleri geri götürüyor.

Giorgio Agamben'in, arkaik unsurların bağından kopuk bir cemaat umudu, insanlık bir bütün olarak, küresel iktidarı küresel kamuoyunun denetimine tabi kılabilecek bir küresel örgütlenme modeli gerçekleştirene dek olanaklı görünmüyor.

Neden Oy Vermiyoruz?

Lililth Noir

Anarşistler içinde oy verenler var mı bilmiyorum ama, neden oy vermediğimiz, hem devletin kurumlarına dahil olmamak, hem de temsiliyetin özgürlüğü nasıl kısıpca aldığımızı bilmekle anlatılabilir. Radikal muhalif bir düşünce sahipleri olarak anarşistler, zaten sistemin dışına çıkamamakla, ondan beslenmekle, yaşam tarzını ona uygun hale getirmiş olmakla, yeterince ironi içinde bulunuyorlar. Kira ödeyen, vergi veren, banka hesapları açtıran ve bunların tümüne karşı olduğunu bile bile bunları yapan insanların; kimi zaman “en azından farkındayız” dediğı olur. Çünkü çıkış ve isyan için yaşamlardan verilecek ödün göze alınamaz ve gereken cesaret çoğunlukla yoktur bizlerde. Herşeyi reddedip, yaşamlarımızı kendi ellerimize almak ne kadar kolaysa, bir başarısızlık karşısında geri dönüş de o kadar aşağılayıcı ve korkunçtur çünkü... Hep biryerlerden başlasak, ya da birileri başlasa isteğı vardır aslında, çünkü belki böyle olunca gaza gelinir ve risk alınır, ama o başlangıç asla gelmez....

Bizde, birşeyler yapıyor hissetmek için kendimizi, en azından zararı olmayan red lerle başetmeye çalışırız sistemle, örneğın oy vermeyiz. Neden oy vermediğimiz sorusunu çok iyi biçimde açıklayan bir dialogla karşılaştım geçenlerde Tristan Hawkins'in The Anarchist kitabında. Sheridan Entwhistle adlı roman kişisi, evine kendinden oy istemek için gelen muhafazakar parti adayı Bill Isaacs ile konuşuyor:

-“Beni dinle, Isaacs. Farz et ki bir cumartesi akşamı kapını çalıyorum, ve de bir çocuk tacizcisi gibi sırtarak diyorum ki: merhaba bay Isaacs, ben size hükmetmek istiyorum da? Acaba bu durumda neler hissederdin?

-“Ben hiç öyle bir şey söylemiyorum ki. Ben size sizleri temsil etmek istediğimi söylüyorum, Bay ve Bayan Entwhistle'ın haklarını ve çıkarlarını gücüm yettiğince temsil etmek istediğimi. Oyunuzla onay vereceğınız şey de işte bu olacak”

-“Hayır bay Isaacs. Bu ülkede sahip olduğumuz ve seninde bir parçası olduğun şey bir hükümet! O sözde temsilcilerden hükümetimiz olarak söz ediyoruz. Ve sende bana diyorsun ki; “Ben sana hükmetmek istiyorum. Seni idare etmek istiyorum-çünkü açıkçası sen kendini idare edecek yetenekte değilsin”

-“Böyle bir şey asla söylemiyorum...”

-“Sen bana diyorsun ki; “Benim adımın yanına çarpıyı koy ki, arabayı hangi hızla sürebileceğini, sikindirik bir bisiklet yolu yapmak için maaşından her ay kaç para keseceğini, biriyle sevişmen için kaç yaşında olman gerektiğini, hangi bitkileri sarıp içebileceğini ve hangilerini içemeyeceğini sana söyleyeyim. Oyunu bana ver ki, önünde yetmiş iki yıllık bir ömürle bu gezegene gelmiş bir hayvan olarak doğuştan sahip olduğun bir hakkı, bir ömrü canının istediğı gibi geçirme hakkını elinden alayım. Sende zaten bubu istiyordun öyle değil mi? İstesen iyi edersin, yoksa seni hapishanelerimden birine atarım- ha bu arada, senin paranla yaptırdığım hapishanelerden birine tabii!!!”

Jason McQuinn

Çeviren: Kürşad Kızıltuğ

Kendilerini siyasal solun şu ya da bu biçimine yakınlık içinde tarif eden hâlâ çok fazla anarşist mevcut. Fakat sol gelenekle birlikte gelen ölü ağırlıkların çoğunu terk etmeye hazır olanların sayısı giderek artıyor. Derginin bu sayısının bir çok sayfası yeni bir keşfin başlangıcına ayrılmıştır, ki bu keşfin şansı, anarşistler için herhangi bir yararı kalmayan siyasal sol ile tanımlanıp tanımlanmayacakları üzerinde iyice düşünmelerine bağlıdır.

Aşağı yukarı son iki yüz yıllık varoluşları süresince, bilinçli anarşist eylemciler, teorisyenler, gruplar ve hareketler, ısrarla soldaki sözümona devrimcilerin eklektik dünyası içindeki bir azınlık konumunda ikamet ettiler. Dünyanın pek çok yerinde - bu zaman zarfında isyanları ve devrimleri belirleyen - zaferlerinde hiç bir kayda değer süreklilik bulunmayan - bu otoriter asiler, etkin devrimciler arasında genellikle belirgin bir çoğunluk olmuşlardır. Ve böyle bir çoğunluğa sahip olmadıkları zaman bile, genellikle başka yollarla üstünlüğü elde etmişlerdir. Liberal, sosyal demokrat, milliyetçi, sosyalist ya da komünist, her ne olursa olsunlar, otoriter konumlardan oluşan bütün bir kümeye belirgin bir şekilde kendini adanmış olan siyasal solun çoğunluğunu oluşturan akımının parçası olarak kalırlar. Adalet ve eşitlik gibi ideallere takdire değer bir kendini adamanın yanı sıra, çoğunluğu oluşturan bu akım, hiyerarşik örgütlenmeye, (ve çok sıklıkla) profesyonel önderliğe (önderlik kültürüne), (özellikle de

Marksçı varyantlarında dikkat çeken) dogmatik ideolojilere, kendini haklı çıkaran bir ahlakçılığa, toplumsal özgürlüğe ve otantik, hiyerarşik-olmayan topluluğa karşı geniş bir alana yayılan tiksintiye onay verir.

Özellikle Birinci Enternasyonal'den atılmalarından sonra, anarşistler kendilerini genel olarak zor bir seçimle karşı karşıya buldular. Eleştirilerini siyasal solun içinde bir yerde konumlandıracaklardı, keşke yalnızca

kenarında kalsalardı. Aksi halde muhalif kültürün çoğunluğunu bütünlüğü içinde reddedebilir ve hem yalıtılma hem de ihmal edilme şansını elde ederlerdi.

Çoktan beridir, çoğu değilse bile, [bazı ç.n.] anarşist eylemciler, solun otoriter kültüründen, ve [anarşistlerin ç.n.] eteklerine yapışarak kendi temalarını, kalıcı bir cazibe edinmiş olan çok daha özgürlükçü bir yönde uyarlamayı tercih etmesinden duydukları hayal kırıklığı nedeniyle solun dışına çıkmaya başladılar. Anarko-sendikalizm bu türden bir sol-anarşizmin belki en iyi örneğidir. Anarşistlerin solcu ideolojileriyle yöntemlerinin, toplumsal adaletin solcu bir vizyonu için çalışmak üzere kullanılmasına, fakat eş zamanlı olarak da doğrudan eylem, öz-yönetim, ve (çok sınırlı ölçüde) belirli özgürlükçü kültür değerleri gibi anarşist temalara bağlanılmasına olanak tanır.

Murray Bookchin'in ekolojik anarko-solculuğu, ister özgürlükçü belediyecilik isterse toplumsal ekoloji etiketi altında yürüsün, bunun başka bir örneğidir. Yeşil politika alanında tercih edilse de her yerde ayağını basacağı her hangi bir sağlam zemin elde etmek yönündeki inatçı hatası ile ayırt edilir. Sol-anarşizmin tüm türlerinde en görünmez (ve sayısız) olan daha aşırı bir örnek de, çok sayıda anarşistin, sırf diğer anarşistlerle hiç bir doğrudan çalışma imkanı görmediklerinden dolayı, özgürlükçü değerlere ya çok az bağlı ya da hiç bağlı olmayan solcu örgütlere dalmak yönündeki seçimleridir (ki diğer anarşistler de çoğunlukla benzer şekilde gizlidirler, hali hazırda başka solcu örgütlere dalmışlardır).

Belki de şimdi, siyasal solun yıkıntıları kendi üzerine çökmeye devam ediyorken, anarşistler için solun ha bire ortadan kaybolan gölgesinden iri adımlarla topluca uzaklaşmayı düşünmenin zamanıdır. Gerçekten de, hâlâ bir şans var, eğer yeterince anarşist kendilerini solculuğun sayısız hatasından uzak tutar, "iharetlerinden" arıtırsa o zaman nihayet anarşistler kendi ayakları üzerinde durabilirler.

Kendilerini kendi terimleriyle tanımlamanın yanı sıra, anarşistler bir kez daha, bu kez belki de kendi direnişlerini, siyasal sol ile ortak bir cephe oluşturma girişimleriyle uzlaştırmakta daha az istekli olacak yeni bir isyancılar kuşağına esin verebilirler; ki siyasal sol tarih boyunca her nerede özgür bir topluluğun yaratılışı gerçekleşirse buna karşı koymuştur. Kanıtlaması su götürmez. Solcu örgütlerin çok büyük bir çoğunluğu içinde (Enternasyonal'deki kırılmadan bu yana), her türlü özgürlükçü devrimcinin var olmalarına ısrarla karşı gelmiş; katılmalarına izin verilen sol örgütlerin (örneğin anarko-Bolşevikler) çoğunda sessiz kalmaya zorlanmış; ve bunu yapacak zorunlu olan siyasal güce ve örgütsel kaynaklara erişen solcular tarafından eziyete, hapse, suikast ya da işkenceye maruz bırakılmışlardır (örnekler kalabalıktır).

Anarşistlerle sol arasında neden bu kadar uzun bir çatışma ve düşmanlık tarihi vardır? Çünkü temelde yatan, sırasıyla eleştiriler ve pratiklerde somutlaşan iki değişik toplumsal değişim görüşü vardır (her grup ya da hareket daima çelişkili öğeler içermesine rağmen). En basitinden, anarşistler -özellikle kendilerini solla en az tanımlayanlar- çoğunlukla, kendini toplumdan ayrı bir siyasal önderlik olarak kurmayı reddeden, kitlesel örgütlerin inşası için gereken manipülasyon ile kaçınılmaz olan hiyerarşiyi reddeden ve her hangi bir dogmatik ideolojinin hegemonyasını reddeden bir pratikle meşgul oldular. Öte yandan sol ise çok daha genel olarak, entelektüel ideologlarla oportünist politikacılardan oluşan seçkin bir önderliğe tabi kılınmış kitlesel örgütlerin vekalet ve temsiliyete dayalı pratikleriyle meşgul oldu. Bu pratiklerde parti kendisini kitle hareketinin, parti önderliği de partinin yerine koyar.

Gerçekte, solun birincil işlevi sermaye ile devlete karşı doğrudan mücadele etmeye gücü yetecek her toplumsal mücadeleyi tarihsel olarak yeniden sağlığına kavuşturmadır; öyle ki en iyi durumda, devam eden sermaye birikiminin, devam eden ücretli köleliğin ve devam eden alışıldık hiyerarşik devletçi siyasetin toplumsal sırrını daima gizleyerek, buna karşın direniş ve devrime, özgürlük ve toplumsal adalete dair zayıf bir retorik altında zaferin hep sadece yapay bir temsiline ulaşılabilmiş olmuştur.

Derinde yatan soru şudur: Anarşistler -apaçık ve uzlaşmayan bir eleştirel konumdan- solda ikamet etmeyi seçmiş olanların sol içinde yaptıklarından daha iyisini sol dışında yapabilirler mi?

Max Stirner ve (Bireyci) Anarşistler

H. İbrahim Türkdoğan

Her kim tin, özgürlük, eşitlik, demokrasi ve daha nice kavramlar üzerine yaşamını kuruyor ve o çizgide yaşıyorsa, dindar olandır hatta sabit fikirlidir. Ben'i dışında bir varoluş kabul eden herkes henüz Ben olamamıştır, eş deyişle: Biricik değildir.

Bir düşünce olan anarşizm çizgisinde yaşayan anarşist, ne özgür ne de Biriciktir. Özgür bir kişi anarşist bir toplumda özgür ve biricik arzularını ne kadar yaşayabilir? Anarşizmin toplumsal kriterlerine göre yaşamak zorunda kalmaz mı? Peki özgür insan, eşitlik, özgürlük, “sosyalizm”, hak, adalet gibi anarşist kriterleri hiçe sayarsa ne olur? **Tek ölçüt var: o da insan değil, Biricik olandır.** Biricik olan kendi kriterlerine göre yaşar, insan ise, insan olma kriterlerine göre ve anarşist ise, anarşist olma prensiplerine göre. “Benim soyum benim, *Ben* normsuz, yasadız ve örneksizim”^[1] diyen Stirner'in bu cümlesi anarşizme ters düşmez mi? Anarşizmin programları, yasaları, genel amaçları, normları yok mudur? Hem de ne kadar!

“Benden *aşağı* her gerçeği beğenirim; benden *yüksek* ve ona göre *yaşamam* gereken bir gerçekse tanımıyorum. Bence gerçek yoktur, çünkü hiçbir şey benden üstün değildir!”^[2] Bir anarşist, kendi gerçeğini böyle ifade eden Stirner ile aynı yolu nereye kadar gidebilir? Korkarım pek uzun sürmez bu yolculuk.

Hak ve hukuk meselesiyle başlarsak o zaman bu yazıyı uzatmamıza bile gerek kalmayacaktır, çünkü bu konuda her iki cephenin pozisyonu da apaçıktır. Şöyle ki: Anarşizm genel olarak sadece göreceli bir fikir olan adaletten yanadır hatta hakkın yerini bulması için koşul olarak görülen bir sözleşmeyi benimser. Stirner ise ne bir sözleşmeden yanadır ne de hak-hukukla ilgilenir. Hatta hak ya da haksızlık gibi düşünceleri tanımaz bile. “Özgür cesaretle yapmadığım bir şey hakkımın dışındadır, yani yapmasını haklı görmediğim şey hakkım değildir. Neyin *haklı* olduğuna *Ben* karar veririm. Benden *öte* bir hak yoktur. *Bence* haklı olan haklıdır. (...) Bu *egoist haklıdır.*”^[3] Öyle anlaşılıyor ki, Stirner başkasına hak tanımıyor: Bence haklı olan “başkalarına göre haklı olmayabilir; bu onların sorunudur, benim değil: karşı çıkabilirler.”^[4] Stirner'e göre her eylem salt egoist bir iradeye dayanır. Kimi anarşistlerin hararetle vurguladıkları güçlerin harmonisi gibi bir düşünce Stirner'in umurunda bile değil.

Toplum konusunda da Stirner pek farklı düşünmemekte. Sözleşmeleri hiçe sayarak, yerine “egoistlerin birlikteliğini” önerir. Bu birliktelik Biriciklerin arzu ve amaçlarını gidermek için vardır, bireyleri faaliyetlerinde engelleyecek ve genele uygun olmak zorunda olan etik bir değere sahip değildir. Toplumlar -hangisi olursa olsun- Stirner'in ilgisini çekmemekte, toplum, ışığı daha doğmadan sönmüş ve paslanmıştır. Karşılıklı yardım ve dayanışma gibi idollere de sahip olsa,

Stirner için çekici değildir. Yardımlaşmak yararlı ve mutlu edicidir ancak prensipleştiği an, yerini **entrikalara** bırakır. Bireyci anarşistlerin kayıtsız şartsız benimsedikleri “herkese eşit özgürlük” prensibi entrikalar dünyası olmak zorundadır. Çünkü: Her genelleştirme, her sistematik birlik, her sözleşme, teorik ve pratik her kurumlaşma ve her ilke nevrotik bir düşünceden doğar. Bundan dolayı anarşizm, Stirner'in arzusu kapsamında değildir.

“Egoistlerin birlikteliği” sözleşmelere, kurallara ihtiyaç duymamaktadır. Böyle olmasaydı, Stirner söz konusu birlikteliği farklı ifade ederdi. Stirner, bu birlikteliği bir eğlenceye benzetir; insan eğlenceye arz ettiği an gider ve arz ettiği an oradan ayrılır. Hiç bir kural bağlamaz onu.

Stirner’in “yeniden keşfedicisi” olduğunu gururla ilan eden John Henry Mackay -ki, Stirner’den büyük dahi diye söz edecek kadar da zavallı görür kendisini- yukarda sözü edilen prensiplerden şüphesiz arınmış değildir. Stirner’i kendi yanında görmek ya da kendisinin geliştirdiği Alman Bireyci Anarşizmi’nin temsilcisi olarak arzulamak belki anlayışla karşılanabilir bir durumdur. Ancak bunun herkesçe kabul edilmesini talep etmek ve hatta öyleymiş gibi ilan etmek ayrı bir noktadır. Mackay (1864-1933), arzuyla gerçeği birbirine karıştırmış bir düşçüdür -ve sadece bir düşçüdür. Mackay’ın “herkese eşit özgürlük” ilkesi Stirner’in Biricik kavramından şüphesiz tamamen uzaktır. Stirner gibi keskin zekaya sahip bir felsefeciyi “üstat” olarak görmek hor karşılanmak zorunda değildir, kendisini Stirner’e yakın hissedenden bir insan bu duyguya kapılabilir. Ancak Mackay, kendi düşüncelerinin “üstadıninkinden” pek farklı olduğunu çok iyi biliyordu, buna rağmen Stirner’i bireyci anarşist olarak hatta onun kurucusu ve temsilcisi olarak ilan etmesi kabulüm dışındadır.

Şair Mackay, felsefeyle özellikle de Stirner’in felsefesiyle ilgilenebilecek felsefi bir düzeyde değildi. Ve bu konuda herhangi bir çalışması da **yoktur**. Kısacası, Mackay, felsefi yetersizliğinden dolayı Stirner ile baş edecek durumda değildi. Bu nedenle de içine girdiği durumdan çıkmak için dostu Benjamin R. Tucker’ın (1854-1939) Bireyci Anarşizm öğretisine sarıldı ve Stirner’i, deyim yerindeyse, oraya yerleştirdi.

Ve ondan buyana Mackay asıl Stirnerci olarak tanınma şansına sahip oldu ve Stirner’in biyografisini de yazmış olması, kamu beyni Stirner’i bireyci anarşist olarak ezberledi. Bu duruma pek kızan gizemci sosyalist-anarşist Gustav Landauer (1870-1919), Mackay için şöyle der: “Stirner gibi önemli bir filozofun iyi bir şair ama önemsiz bir düşünür olan Mackay ile hep bir solukta anılması yürek acısıdır. Mackay’ın ekonomi hakkındaki bulanık görüşleriyle Stirner’in hiç bir ilgisi yok, Mackay bunları daha çok Proudhon’dan aldı.”^[5]

Şu sonuca varıyorum: Mackay, Stirner’in felsefesini dereceleme ve dolayısıyla bir şeylerle sınırlamak, bireyci anarşist adını verdiği bilimsel tekkeye sığdırmaya çalışmak gibi eylemlerinden dolayı Stirner’e yararlı olacağına zarar vermiştir. Stirner’in şüphesiz çeşitli özellikleri vardır: isyankar, tanrısız, bireysel, birliktesel, sınırlı, kızgın, utangaç, sevimli, sevimsiz, soğuk, **anarşice** ve daha bir çok şey. Ancak tüm bunlar Stirner’i dereceleme için yeterli neden değildir: Stirner dereceleme ve adlandırılmaya sert bir şekilde tepki göstermiştir! Ve neticede “meselemi Hiç’e bıraktım” diyebilme sonucuna varmıştır. Bu noktadan sonra hâlâ onu bir şeylerle isimlendirmek esasen komik bir durumdur. **Kendisine isim takmak isteseydi bunu mutlaka kendisi yapardı.**

Tahakkümcü bir içeriği olan dile taparcasına sözcüklere mutlak gerçeği yükleyen Mackay, özgürlük prensiplerine dayanarak „özgür toplum”u ifade etmeye çalışmış ve düşünceye ve usa **inanarak** gerçeği yakalamak istemiştir.

Dilin ve usun tehlikelerini göremeyecek kadar dindardır Mackay. Stirner, düşünceyi ve usu son aşamasına kadar taşıyarak, deyim yerindeyse düşünceyi sonuna kadar düşündükten sonra onu kaldırıp atmaktan başka bir şey yapmamıştır. “ ‘Farklı düşünenler’ birbirlerine tahammül ederler. Oysa bir nesne hakkında neden sadece farklı düşünüyüm ki, farklı düşünmeyi neden son aşamasına kadar düşünmeyeyim; yani düşünülecek şeyi anlamsızlaştırana dek düşünmek: nesnenin hiçleşmesine ve yok edilmesine dek?”^[6]

Buradan Stirner'in düşüncesizliği benimsediği anlaşılmalıdır, tersine Stirner "düşünce doludur" hatta bir "düşünce dünyasına" sahiptir. Bir çok anarşistle birlikte tüm diğer izmcilerin birincil hatası bir taraftan düşünceyi diğer taraftan da Varoluş'u Varlık'ın efendileri olarak görmeleridir.

"Düşünüyorum, öyleyse varım" terimi işte iki hayaleti içermektedir. Düşünmek ve Varoluş Stirner'e göre soyuta ve kutsala itilmiş şeylerdir; Stirner'e göre örneğin Ludwig Feuerbach, insan'ı putlaştırmakla soyuta saplanıp kalmış, onu aşamamıştır. Peki anarşistler özgür toplum, mülkiyet hakkı, ortaklaşacılık bilinci gibi düşüncelerin kutsallığını aşabilmişler midir? Hatta tahakkümsüz ve özgür bir topluma inanmak ve özellikle de ona varmayı amaçlamak Stirner'e göre nevrotik davranıştır.

"En az düşünmek kadar Varlık'ı da aştım. Biri *benim* varlığım diğeri *benim* düşüncemdir." Varolmak için her ikisine de ihtiyacım var, binlerce başka şeye ihtiyacım olduğu gibi, diyen Stirner, cümlesini şöyle tamamlar: "... Her şeyden önce ama benim *Bana*, şu belli olana, *Biricik'e* ihtiyacım var."^[7]

Stirner'in vurgulamak istediği şey, saltık, kutsal ve tanrılaşmış (putlaşmış) bir Ben değil, varlığın anlamını herhangi bir ideye ya da idole bağlamadan kendisini sürekli tüketen bir Ben'dir. Arzularını, güdülerini, istemlerini, güç istemini, kısaca; Biricikliğini başkalarının eseri olmadan tüketen bir Ben. (Tüketmek sözcüğü ekonomik bir çağrışım yapabilirse de, vurgulanmak istenen şudur: düşünceyi sonuna dek düşünmek, onu tüketmektir, bu da düşüncenin kutsallaşmasına engel olur; düşünce, Stirner'e göre yaşanılmak için vardır, putlaştırılmak için değil).

Başka bir deyimle: Varoluş her zaman belli bir varolan tarafından ifade edilir; bu da varolanın kendine has olanakları çerçevesinde yaptığı seçimle mümkündür. Varolan, bu seçimi yaparken, ya kendisini ifade edecek ve tüketecektir ya da başkalarınca tüketilecektir. Kendisini tüketmesine otantik durum deriz. Seçimi başkasına bırakan her varolan otantik durumu elde edemeyecektir. Otantikleşme Biricik'in varoluş ifadesidir.

Yani: Biricikliğini tüketmesi için Stirner, saltık idelere gerek duymaz; idelerin Stirner'e hizmet etmesi birincil olandır. Stirner'in dünyayla ilişkisi budur. Otantik durumu yaratmak için yaratıcı Ben'ini Hiç'ten çıkarıp gün ışığına kavuşturacaktır; başkalarının eseri olmadan kendini tüketerek tekrar Hiç'e dönecektir. Her şey geçici ve ölümlüdür. Stirner Hiç'ten gelir, Hiç'e gider. Onun dünyadaki yeri adsızdır. Kategoriler üzerindedir. Stirner varolan her şeyi arzuları ve olanakları doğrultusunda tüketmek ister.

Bu açıklamadan anlaşılacağı gibi, Stirner'i herhangi bir bireyciliğin kurucusu olarak ifade etmek hatta savunmak, Stirner'i bir noktaya indirgemek olur. Bu da Stirner'i şüphesiz anlamamak demektir. Çünkü: Stirner,'in Ben'i her şeyi içerendir -sabit fikre kapılmadan.

Tükettikçe Tükeniyoruz!

Lilith Noir

-Tüketim Üzerine Olabildiğince Anarşist Bir Eleştiri-

Anarşistlerin tüketim eleştirileri yıllardır hep sosyalist gözlük ardından bakmakla sınırlı kaldı. Tüketim; başlı başına kapitalist bir olgu olmakla birlikte, artık sadece bu kadar sınırlı ele alınamayacak kadar çok bulaştı yaşamın her alanına. Belki, bir gün boyunca insanın tükettiği şeyler ihtiyacının kat kat üstünde fakat, zarar bununla sınırlı değil. Çünkü tüketim en vurucu darbesini, üretimi körüklemekle atar. Sosyalistlerin, tüketimi yerip, üretimi öven söylemleri, işte bu nedenle çok yüzeysel kalır.

Tükettiğiniz materyallerin tümünü inceleyin- tuvalet kağıdından, küp şekere kadar- Sorulması gereken ilk soru, bunların ne kadarının, gerçekten vital ihtiyaç olduğudur. Elbette çok az bir bölümü. Bir de şu soru var tabii: “Sadece ihtiyacımız olanları mı tüketmeliyiz? biraz lükse hakkımız yok mu?”

Tüketilen her ürünün üretim, dağıtım,satış,reklam...vs. aşamalarına bakıldığında, ne derece sömürüye,hiyerarşiye, kapitalizme, ekolojik bozuma hizmet ettiği farkedilir ve böylesi bir lüks hakkı iddia etmek oldukça zorlaşır. Karşı olunan tüm bu kavramlara biraz daha “rahat” için hizmet ediliyorsa, birer ayrıkotu olmalarına rağmen, yine de sistemin havasıyla suyuyla beslenen anarşistler için varolan ironi,dayanılmaz bir duruma gelir.

Tabi ki sadece fiziksel canlılığımızı sürdürmek, “yaşıyor” olmak için yeterli değildir. Özellikle psikolojik ihtiyaçlar; hayatta kalmak değil ama yaşamak için gereklidir. Ki ruhsal doyuma ulaştıran ihtiyaçlar, optimum bir yaşam için lüks sayılamaz. Ancak yaşadığımız çağ göz önüne alındığında, bizi psikolojik doyuma ulaştıran şeyler; sapkın biçimde, giderek artan boyutlarda üretilir. Yani bu doyumu, ancak onların bize “sattığı” ölçüde sağlayabilir bir haldeyiz.

Tüketimin maddi yönü oldukça kaybettirici olsa da; psikolojik yönü bundan çok daha deprese edicidir-ve tam bir kısır döngü şeklinde işler- Bir çok eleştiri yazısında gördüğümüz “tüketim çılgınlığı” terimi, olayın ciddiyetinin bir deliryum tablosuna vardığını çok iyi anlatır aslında.

Böylesi bir hale neden geldiğimiz sorusu, çoğunun daha önceden çözümediği bir durumdur belki. Hayatta kalması için gereken tüm ihtiyaçlarını oldukça basit şekillerde karşılayan insan; ne kendisi için bir şey yapar, ne de yaptığı bir şeyden haz alabilir.

Kaczynski'nin “yapay eylem” tanımlaması durumu net biçimde açıklıyor. İnsanlar eylemler uydurur, hobiler bulur.

Kendisi için, gerçek anlamda hiçbirşey yapmıyor olmanın sıkıntısını, beynini uyuşturacak herhangi bir eylemle kompanse etme yoluna gider. Bunu yaparken kişi; sözde üretir, sözde yaratır. Salt bir faydacılık mantığıyla yaklaşıyorum belki ama; ürün hiçbir işe yaramıyorsa – kendini kandırmaktan başka tabii- üretimin amacı nedir? Ve işin en kötü yanı; uyduruk birşeyler üretmek değil, zaman ve enerji tüketmektir.

Bu hale nasıl geldiğimizi, biraz irdeleyip, geri beslenimlerle, çıkışı yakalayabilir miyiz acaba? James Bowen şöyle çözümlüyor içinde bulunduğumuz tüketim-çalışma çıkmazını:

“ Genel olarak makine insanların yerini aldığından, çalışmanın büyük kısmı part-time, kısa dönemli sözleşmeler şeklinde, düşük ücretli, sıkıcı, kendini tekrarlayan şekilde olduğundan ve doyurucu olmadığından ve çok az iş güvenliği ya da hiç iş güvenliği olmadan yapıldığından ve/veya kalkınmakta olan dünyada ki insanlara bu işleri daha az para karşılığında ve daha kötü koşullarda yaptırdığımızdan, insan emeğine giderek daha az ihtiyaç duyulur. Gerçekten de varolan işlerin çoğu sahte yararsız ürünler, modası çok çabuk geçen mallar, ya da gereksiz hizmetlerin üretimi içindir. İstihdam açısından gerçekten büyüyen sanayiler, yalnızca eğlence ve insan hizmetleri sanayileridir. Bu sanayiler psikolojik olarak gittikçe sağlıksız, yabancılaşmış yaşamlar süren insanlar için duygusal, psikolojik ve sağlık desteği ve “ilgi”si olan alanlarda yeni para harcama yöntemleriyle birlikte belirsiz bir gelecek için mali güvence sağlar”

Bowen'ın dikkat çektiği; insanın eğlencesi ve cansıkıntısı gidermesi için kullandığı herşeyin bir sektör olması olgusu; bize kapitalizmin kendi yarattığı her boşluktan nasıl faydalanabildiğini anlatıyor. Yani her açığı, kazanca dönüştürmeye güdümlenmiş bir sistemle karşı karşıyayız. Ne kadar çok çeşitlilikte sektör oluşabilirse, kar o derece yüksek oluyor. Sektörlerin artması da insanın “yalancı sosyalizasyonu” ile sağlanıyor. Kendi için bir şey yapmayan insan da sektör oluşturmak için gerekli tek şey .Zaten çoğunluğun ihtiyacını azınlığın karşılaması ve tüketimden fazla üretim, kapitalizmi ayakta tutan iki önemli parametredir.

Şu durumda, kişi ne kadar tüketimini salt kendi istedikleri doğrultusunda belirlerse ve ne kadar kendi ihtiyaçlarını kendi karşılama kapasitesine sahip olursa-ve bunun için kendini geliştirirse- sistemin benliğine verdiği zarardan o ölçüde kaçınmış olur.

ANARŞİ VE SUÇ

Elfun-Lilith Noir- Ramapithecus

Suçlu kime göre suçlu, neye göre suçlu ? Toplum kendisini ayakta tuttuğunu düşündüğü kanunların herhangi birey tarafından yıkılması ve altüst edilmesi, o bireyin suçlu olması için yeterlidir. Belirli bir kanun, nizam, düzen dışına çıkan herkes suçlu olarak adlandırılır ve belli cezalar, yaptırımlar uygulanır..

Burada, bence, topluluğun varlığının devamını sağladığı kanunların neler olduğunu dikkate almak gerekir. Gerçi hiçbir zaman, hiç bir şekilde, gelecekteki bir toplumla ilgili tasarımlar yapmak doğru ve gerçekçi olmasa da...

Gelecekteki anarşist bir topluluğun devamını sağlayabilecek kanunlar neler olabilir? Kanun yok mu? Yazılı bir kanundan bahsetmiyorum elbette. Buna ters davranışlar gerçekleştirenlerin bu anarşist topluluk içerisinde suçlu olarak nitelendirilmesi kaçınılmaz olabilir..

Suç; iyi ve kötü arasındaki, kötü olanı yapmak mı? İyiyi ve kötüyü kim belirliyor..

Misal, bir aslanın ceylanı yemesi olayında, Ana Kültür [bu lafida Quinn'den kaptım :)] bunu iyi ya da kötü olarak algılar. Ama o ceylan ya da aslan için bu durumun iyi ya da kötü olma durumu yoktur. İyi ve kötü kavramı Ana Kültür ve onun propagandası altında yaşayan bizler için geçerlidir..

-Elfun-

kanun-adalet-yasalar-kurallar-programlamalar bunların hepsi toplum mühendislerinin işleri...peki bunların hangisi suçu engelleyebilmiştir ki? ya da suç ne ki? insan öldürmek mi - tecavüz etmek mi - hırsızlık yapmak mı?

saygı ve hoşgörü üzerine kurulmuş topluluklarda yargı veya ceza uygulanmaz...fakat topluluk içindeki bireyler arasında güvenin veya saygının-sevginin kalmadığı zamanlarda o topluluk parçalanmalıdır...yukarda saydığım eylemler yüzyüze ilişkilerin olduğu topluluklarda nadir görülür fakat 100lerce 1000lerce insanı tek bir bölgede yaşamaya mahkum edersen, olacağı bir sürü çatışma ve tahakküm mekanizmalarının ortaya çıkışıdır...yani kısaca şunu söylemek istiyorum...kitle toplumları suçu yeniden ve yeniden üretir...eğer anarşi istiyorsak ve bu kontrol mekanizmalarını ortadan kaldırmak istiyorsak...sadece yüzyüze ilişkilerin varoluğu bir yaşamı desteklemeliyiz...yoksa bu gidişatla anarşist bir toplumda polis-ev hapsi vs. gibi devletçil mekanizmaları getirmek zorunda kalırız...

ayrıca cezalandırma-adalet suç ve ceza kavramlarının üzerinde temellenen polis devletçi toplumlarda devlete ve otoriteye itaatin temel nedenlerindedir...kimisi

DGM'nin adaletini savunur kimisi de Halkın adaletini...DGM'nin adaleti modern görünmekte, halkınki ise berbat bir imaj verir...çünkü linç-recm-dışlama gibi cezalandırmaları içerir...polis yerine halk kendisi verir bu cezayı...halkın suçlulara karşı bu kadar gözü dönmüş bir şekilde saldırganlaşması, toplumun suç ve ceza üzerinde temellendiğini yani bunun empoze edildiği kültürel bir durum olmasıyla alakalıdır...işte bizi bugün çıkmaza sokan şey bu...çoğunluğun ezici gücü...halen onların ağzıyla konuşuyor halen onların değerlerinden vazgeçemiyoruz...çünkü bu çağ bu çoğunluğun çağı...şayet biz bugün için konuşmaya devam edeceksek hep geri adım atmak zorunda kalacağız...

anarşistler bugünün suç-ceza kavramlarıyla uğraştıklarında karşımıza özgürlükçü bir mahkeme çıkarmaktan geri kalamazmış gibi geliyor bana...bu topyekün bir sistemdir ve bu sistem de bin yıllardır her bireyin beynine kazınmış bir değerler bütünüdür...bu değerlerin ve bu çemberin içinden çıkmadıkça reelleştirmeye çalıştığımız anarşi anarşi olmayacaktır...

suç-ceza-adalet meselesini bugünün kitle toplumunun seferberlik ve gürühen psikolo-sosyol veya fiziksel linç mantığıyla düşünmemeliyiz...yerel ve yüzyüze ilişkilerin olduğu, toplumsal karar alma mekanizmalarının yerine organik doğrudan bireysel ve karşılıklı ilişki biçimleri geliştirdiğimizde, birine yapılan bir saldırı diğeri için bir suç-ceza-yargı-adalet sorunu yaratmamalıdır...herşey kendi yerinde kalmalı kimsenin aracılık ve temsilcilik yapmaması gerekmektedir...işte o zaman herşey boka saracaktır...daha da karmaşıklaşacaktır olay...

elbette ki hiçbir şey cennet olmayacak anarşist bir durumda da...bunu da kaçırmamak lazım...tahakküm ilişkileri yeniden çıkabilecektir fakat direniş de aynı anda karşısına çıkacaktır...

toplum mühendislerine sesleniyorum!toplulukları özellikle de bireyi rahat bırakın!

-Ramapithecus-

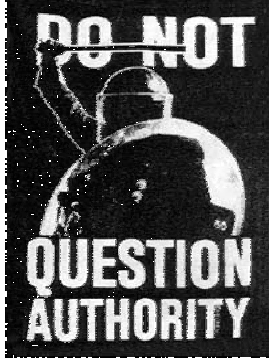
Birey değişkendir dolayısıyla kendine ait etik kurallarının sınırları da başkaları tarafından belirlenemez.

Geleceęe dair bir toplum öngörüsünde bulunduğumuz anda, onu idame ettirecek kurallarında koymamanız gerekir. Yani sorun toplumun hangi kurallar ve normlar çerçevesinde şekilleneceğini belirlemek değil, aksine en baştan toplumun yapısını öngörmeye çalışmaktır.

Hazır yeri gelmişken, "devrim değil isyan!" propagandası yapmakta fayda var. Yani bir program üzerinden toplumun yıkımı ve yerine yine "bizim" uygun gördüğümüz toplumun koyulması, tahakkümün bir başka biçimi olacaktır.

Bu yüzden bireyin gördüğü tahakküm odaklarına spontane saldırısına izin verilmeli ve bu hemen şimdi yapılmalı...

-LiLith-

yeni etik-ideolojik-ahlaki-politik değerler ve kurallar yaratmaya ihtiyacımız yok aksine varolan tüm değerleri ve kuralları ortadan kaldırmalıyız...

insanlık "kahramanların ve kurtarıcıların" peşinden yeterince gitti...özgürlük için sorumluluk almak yerine hep başkalarına veya başka şeylere sorumluluk ve temsil verdi... oo hayır dostum...ben bu oyunda yokum..."devrim değil isyan" yani topyekun yıkım...

-Ramapithecus-

Eğer toplumu işleyişini bir kanuna uygun olarak sürdürmek istiyorsak, bu kesinlikle Doğanın Kanunları olmalıdır.

Doğa Kanunları çerçevesinde işleyen, yaşayan topluluklar 3 milyon yıldır süregidiyor. Ha, buna diğer canlıları da katarsak milyar yılı geçiyor ve geçicek de çünkü evrimin son geleceği nokta insan değil; evrim hala devam ediyor; kendimizi üstün görmeyelim bu açıdan.

Peki, kendini doğa kanunlarından üstün görünüş topluluklara baktığımızda sadece bir kaç bin yıl.. Ki işleyiş gayet açık; hala daha belli insanlar, insaların nasıl bir yol izlemesi adına kararlar almaya ve bunları genele uygulamaya devam ediyor.. Bakınız, şu an bile biz.. önceden peygamberler vs.. İnsanlara nasıl yaşamaları gerektiğini söyleyen bir kişinin (anarşist dahi olsa- bir peygamberden farkı yoktur.. Kahrolsun Filozoflar, Peygamberler ve Fikir Önderleri... :)

Toplumumuz boktan bir şekilde ilerliyor ve biz hala yıllardır birileri yeni bir toplum modeli oluşturma konusunda fikirler ortaya atsa da aynı boktanlıkla devam ediyoruz..

-elfun-

KAHROLSUN ÜTOPYA!

Lilith Noir

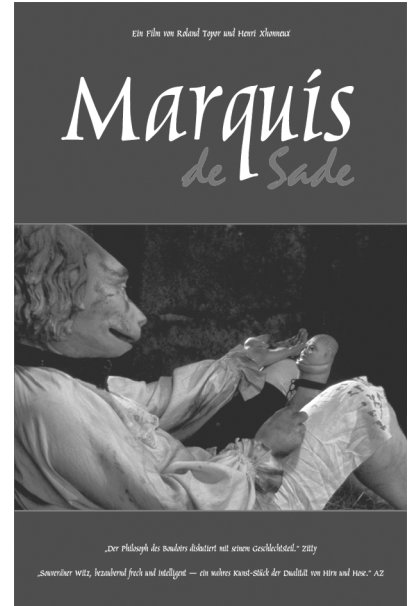
Sadizm kelimesinin, çoğumuznun düşündüğü gibi latince bir kökeni falan yoktur. Bu terim bizzat De Sade'in isminden esinlenilerek türetilmiştir. Yaşadığı dönemde önce cinsel hayatıyla daha sonra da yazdıklarıyla, toplumun ve devletin ateş püskürdüğü bir adam olan De Sade asla pes etmedi. Sürekli hapsedildi, deli ilan edildi ama sex'i deşifre etmekten hiç vazgeçmedi.

İlk kez 1763 yılında, geleneklere aykırı davranması ve zulümleri nedeniyle hapsedildi. Serbest bırakılınca, Tümgeneral olan babasının görevini üstlendi. 1768 yılında yeniden tutuklandı. 1772 yılında, bir kez daha hüküm giymemek için İtalya'ya kaçtı. Gıyabında ölüme mahkum edilirken, Aix'de portresi yakıldı ve gizlice Fransa'ya girince, yakalandı, 8 Aralık'ta da Miolans Kalesi'ne kapatıldı. 30 Nisan 1773 tarihinde buradan kaçmaya başararak Provence'daki La Coste Şatosu'nda yaşamaya başladı. Ancak burada da skandallar kesilmeyince, 1777 yılında kaçmayı başaracağı Aix-Vincennes'de yeniden hapsedildi. Artık onun için cinsel hayatıyla değil, yazdıklarıyla skandallara yol açacağı dönem başlamıştı. 1784 yılında Basülle'e sevk edilen Sade, yazmayı sürdürüyordu. 1785 yılında, Sodom'un 120 Gününü tamamladı. Ancak, bu eserden uzun yıllar kimsenin haberi olmayacak ve eser ancak 1926 yılında bulunabilecekti.

8 Temmuz 1787'de Sade'in Justine serüveni başladı ve onbeş günde eserin "İlk Justine" olarak da bilinen versiyonunu bitirdi (Türkiye'de Erdemle Kırbaçlanan Kadın) adıyla yayınlanan kitap, bu ilk versiyondur.) ve 1788 yılında, Justine'i tamamladı. 2 Nisan 1790 tarihinde Kurucu Meclis'in kralın tüm kararlarını geçersiz saymasıyla bırakılan Sade, Justine'i 1790 yılında yayımlattı. Ardından, Oxüern Kontu ya da Şehvet Düşkünlüğü'nün Felâketleri ve Felsefe Kitapçığı 1791 ve 1793 yıllarında yayımlanacaktı.

Bu dönem, Sade'i siyasal eylemler içinde buluruz; Piques Grubu'nun liderliğini üstlenmiştir. 1791 yılında yayınlanan Parisli Bir Vatandaşın Krala Seslenişi bu dönemin ürünüdür. Aynı yıl Justine'i de yayımlattır ama eserin kendisine ait olduğunu kabul etmemektedir.

Yasaların İhlâli Üzerine Fikirler ise ona büyük şöhret kazandırmıştır. Bu siyasi etkinlikleri yeniden tutuklanmasına ve idama mahkûm edilmesine neden olacak, ama değişik transferlerle bu ceza infaz edilmeyecek ve Robespierre'in düşürülmesiyle de bırakılacaktır. Yandaşları tarafından dışlandığı, yanlışlıkla göçmenler listesine kaydedildiği, üstlendiği işlerin altında ezildiği Direktuar ve Konsüllük yıllarında, hayatta kalmaya çabalamakta, özgürlüğü için mücadele etmektedir. Bastille'de başladığı Aline ve Valcour, ya da Aşk Cinayetleri adlı eserini bu dönem tamamlayacak ve eser onun edebi yeteneklerinin bir kanıtı olarak kabul edilecektir. Öte yandan hâlâ Justine'in yazarı olduğunu kabul etmemektedir.

Ama bu onu 1801 yılında, Kraliyet Hapishaneleri'ne gönderilmekten kurtaramayacaktır.

27 Nisan 1803 tarihinde, Charenton Kimsesizler Yurdu'na sevk edilir. Deli ilan edilmiştir. Charenton'da, Kimsesizler Yurdu'nda ona, tiyatro eserleri yazma ve sahneye koyma olanağı tanınmıştır.

Hatta 1813 yılında, Gange Markizi adlı eserini yayımlayabilmiştir. Burada, 120 Gün'ün artık kaybolduğuna emin olduğundan, 1804 ve 1807 yılları arasında, Florbelle Günleri'ni yazmışsa da, bu eserin el yazmaları polisin eline geçmiş ve yazarın ölümünden sonra ailesi ve dönemin yöneticileri tarafından yakılmıştır. Yine burada, 1812 yılında, Adelaide de Brunswick, Saxe Prensesi ve 1813'te de Isabelle de Baviere adlı eserlerini kaleme almıştır. 29 Ekim 1814'de, 2 Aralık'daki ölümünden yalnızca otuz dört gün önce, son düzeltmeleri yapmıştır. Aksi vasiyetine rağmen, dini törenle gömülmüştür.

De Sade'in sanatına ve cinselliğe – aslında felsefesine demeliyiz belki de- Angela Carter'in bakışını; Halil Turhanlı, Bütün Yataklar Birer Mayın Tarlasıdır yazısında; hem özet niteliğinde hem de iktidar çözümlemesiyle birleştirerek ele almıştır:

Bütün Yataklar Birer Mayın Tarlasıdır

Halil Turhanlı

Pornografi yazarını tutucu kılan, onun, insanları tarihin yapıcıları olarak değil de köleleri olarak algılaması, cinsel ilişkilerin gerçekte toplumsal ilişkilerin anlatımı olduğunu yadsıması, ve cinselliği salt dışsal bir olgu şeklinde tanımlamasıdır. Bu haliyle pornografi, bütünüyle iktidar temelinde varolan, siyasal yapıların ürünüdür. Dolayısıyla da (cinsel değil) cinsiyetçi eylem propagandasıdır.

İdeolojisi cinsel eylemin tarihsel ve toplumsal bağlamını göz ardı ettiği için pornografi, bizleri, cinsel arketiplerin sahte dünyalarını kabule zorlar ve bu nedenle de Angela Carter'in sözleriyle “daima fabl'ın yapay yalınlığına sahiptir.” Yine Carter'ı izlersek, pornografi, “Cinsel dramada ki oyuncularını katıksız işlevin araçlarına indirger ve böylece haz peşinde koşmak metafizik bir araştırma haline gelir”

Ancak, sahip olduğu soyutlanmışlık niteliğini terkettiğinde “fantazyanın zamansız ve mekansız kitsh alanından çıkarak gerçek dünyaya girdiğinde emniyet süpabı alma işlevini de yitirir. Gerçek dünyadaki gerçek ilişkiler üzerine yorum yapmaya başlar”

Sade'ı erotizmin filozofu olarak okuyanlardan farklı olarak Carter'in gözünde o ancien regime karşıtı, ihtilalci ve aristokrat bir pornografi yazarıdır. Ama bir düş gücü teröristi olarak, pornografinin tarihinde özel bir yeri vardır.

Çünkü o inan doğasının değişebileceğine, erkek iktidarının üç eril sembolünün (Tantı, Kral ve Kanun) yıkılabileceğine inançtır.

Aynı inanç dolayısıyla da ki Sade; pornografiyi “kadınların hizmetine sunmuş” ya da en azından “kadınlara düşman olmayan bir ideoloji tarafından istila edilmesine göz yummuş”tur.

Sade, kadın cinselliğini ve cinsel ilişkileri, özgür olmayan bir toplum bağlamında tanımlamıştır. Böyle bir toplumda cinsel ilişkiler de saf zorbalığın ifadesidir. Bütün o müthiş gaddar Sade orjilerinde hiç değişmeyen, kırbaçı elinde tutanın politik iktidarın da sahibi olmasıdır. “Bu şemada resmi cinsiyetleri ne olursa olsun, erkek zorbalığı, kadın ise şehit olmayı ifade eder.”

Sado-mazohistik pratik bir siyasal egemenlik ritüeli’dir. Sadeian evrende haz asla paylaşılmaz. Orgazm, soyutlanmış (isolated) bir deneyimdir. Gerçekte tüm hazlar, özlerinde en kanlı yıkımların da tohumlarını taşırlar, bütün yataklar birer mayın tarlasıdır. Bu halde, insel ilişkide karşılıklılık yoktur. Eşlerden değil, taraflardan söz edilebilir.

Sade’in bütünüyle cinselleştirilmiş dünyası, son kertede, kadınların adanmış kurbanlar ve acımasız ritüel canileri olarak ikiye ayrıldıkları bir festivaldir. Sadeian kadın ya cinsel şiddetin politik kurbanıdır ya da elinden hiç bırakmadığı kırbaçıyla erkek zorbanın politikasını sürdüren bir canavardır. Dünyada hiçbir yeri olmayan, kendini zavallı duyumsayan, ve tüm direncini yitirmiş Justin, kadın mazohizminin başlangıç noktasıdır. Bu erdemli kadın tek bir anından bile mutluluk duymadığı bir hayatı yaşamaya hüküm giymiştir. Oysa kötü ruhlu kardeşi Juliette erkekler dünyasının pratiğine ve kodlarına göre davranır. Bu nedenle acı çekmez, tam aksine acı çektirir. Fakat, Juliette örneği kadınları zincirlerinden kurtarmada yeterli değildir. Çünkü “özgür olayın bir toplumda, özgür kadın bir zalimdir.”

Marquis De Sade’in Türkçe’ye Çevrilen Kitapları:

- Aşkın suçları- Say Yayınları
- İkinize de Yer Var- Oğlak Yayınları
- Justine Ya Da Erdemin Felaketleri- Çiviyazıları
- Sodom’un 120 Günü – Çiviyazıları
- Suç Kardeşliği – Çiviyazıları
- Yatak Odasında Felsefe – Ayrıntı Yayınları
- Juliette3: İhtirasın Nirvanası - Çiviyazıları

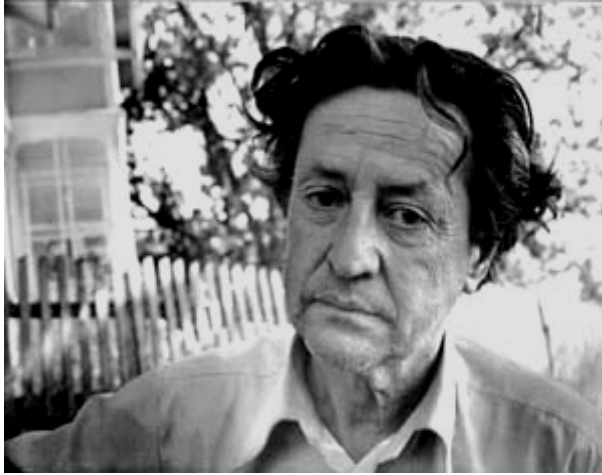
Jens Bjorneboe
1920 – 1976

Hazırlayan Ve Çeviren: Baader

Norveçli yazar, drama yazarı(dramatist) ve şair Jens Bjorneboe Norveç'in kuzeyinde yer alan Krisriansand'a doğdu. Yaşadığı topraklardaki tutucu taşralılık onun özgür ve asi doğasına aykırıydı ve bu yüzden kısa zamanda bir isyankar oldu. Birkaç okuldan da atılmasının ardınca, onaltı yaşında doğduğu ve bulunduğu topraklardan deniz kıyısına(denize) doğru uzaklaştı. İlk amacı bir ressam olmaktı fakat savaş sonrası Norveç'e geri döndüğünde kendisini yazıya(yazmaya) adadı.

En önemli eseri, *Moment of Freedom* (Frihetens Øyeblikk, 1966), *Powderhouse* (Krutttårnet, 1969) ve *The Silence* (Stilhøten, 1973) dan oluşan üçlemesi, *History of Bestiality*(Vahşilik Tarihi) dir. Bjorneboe aynı zamanda *The Bird Lovers* (Fugleelskerne, 1966), *Semmelweis* (1968) and *Amputation* (Amputasjon, 1970) gibi oyunlar da yazmıştır.

Son eseri de 1974'tamamladığı *The Sharks*(Köpekbalıkları) dir.

Bjorneboe'nun isyankar doğası ve duruşu, bir anarşist olarak, yazdığı ilk satırdan itibaren kendisini belli etmekteydi. Fakat bu isyan körü körüne bir isyan değil, amacı olan bir haykırış idi; o yaşamı boyunca, baktığı her yerde gördüğü haksızlık, adaletsizlik ve bunun paralelinde gelişen kişisel özgürlüğe yönelik olan tüm baskı ve kısıtlamalara karşı kin ile yanıp tutuşmaktaydı. Edebi kariyeri boyunca da birçok kampanya ve propagandayı bizzat yürüttü.

Onun daimi manada, temel aldığı tek hedef otorite idi. Özellikle de içerisinde barındırdığı ve yaşam amaçlarının sadece rütbelerini bir kademe daha yükseltme gayesi olan güç istemcileri ve tek-tip yaşamların, kalıp halindeki, daha önceden başkaları tarafından belirlenmiş olan kişiliklerin propagandasını yaparak, tanımlı, bu tür kalıpların bir parçası, bir nevi bu yalanların bir oyuncağı olmak istemeyen bireyleri alaşağı ederek, varlığını, sömürsünü sürdürebilen sistemler ile sürerliliğini meşru kılabilen otoriteler onun başlıca saldırı noktasıydı. Ve genellikle de hikayelerinde kullandığı karakterler silik ve kendileri toplum içerisinde pek kabul görmeyen, dışlanan ve toplum bünyesinden sayılmayan düşünceleriyle bilinen tiplerdi. Bjorneboe'nun da belirttiği üzere, onlar özgürlüğün ve kurtuluşun birer yaratıcısı, birer dinamosuydular.

Özgürlük Anı'ndan bir bölüm

Yıllardır içimde yaşayan bir hayal vardı hep, çünkü bu bende berbat bir baskı ve sıkıntı yaratıyordu bende. Bu olağanüstü, rüyaların sahip olabileceği tarzda bir gerçeklik ile, asıl ve olağan gerçeklikten de daha kuvvetli bir etkiye sahipti. Bu farklı yoğunluk ve şiddetleri içerisinde barındıran bir çeşitliliğe sahipti.

Hapishanenin koridorunda, çelik parmaklıklar üzerinde, dev hapishane koridorunun beton zemini üzerine oturmuş mahkumları seyretmekteydim. Görmekte olduğum düş kırımı, mavi ve siyah renklerin hakimiyetindeydi. Hapishanenin içerisinde herkes acı acı bağırarak, inlemekteydiler. Tekrar tekrar, inliyorlar ve iniyorlardı... Yüzlerce sesteki korkunç bir ritim oluşturarak ulumaktaydılar... Tekrar ve tekrar... Gücünün sonu olmayan, intikam ve nefretin artan feryatları... Hapishanenin tümü bu feryadın, ulumanın şokundaydı ve çılgınlığı yüreğimdeki dondurucu bir soğukluk ile hissettim. Koridorun sonunda, iskemle yada yerlerde oturan hapishane memurları korku içerisinde, gruplar halinde birbirlerine yanaşmışlardı. Koridor fevkalade(oldukça) büyüktü ve çelik salonlar da aynı şekildeydi. Parlak renkte paçavraların ve çılgın karnaval kostümlerini içerisindeki mahkumlar çılgın bir heyecanla bir o yandan bir bu yana koşuşturmaktaydılar... Ve bu uzun sıralar halinde koşarlarken ulumalarına olduğundan daha ritmik, daha şiddetli ve daha duygusuz bir şekilde devam etmekteydiler.

(Kendi Portresi)

Böğürtülerini tıpkı bir tamtam şarkısına benzetmeye başlayarak tüm koridor ve merdivenleri doldurmuşlardı. Kendimi göğsüm, kalbim ve boğazımın üzerinde gezinen bir el hissi ile daha korkunç hissettim. Bu hapishanede bir ziyaretçi olduğumu biliyordum ve buradaki isyan şimdi bir firara dönüşmekteydi. Memurlar ve gardiyan grupları daha da birbirlerine yanaşarak, ortamın bu ölümsüz korkunçluğunda kayboldular.

Genel olarak, fark edilen bu berbat ulumalar vahşi bir şarkı haline dönüşmüştü ve koridorlar ile merdivenler boyunca süregelen bu koşuşturma bir çeşit dansa benzemeye başlamıştı. Şarkı vahşi, ritmik bir kakhaha ile birbirinden bağımsız sözlerden oluşan bir parça ile devam etti.

Yukarıdan gördüğüm kadarıyla, mahkumların ana koridordan büyük, çelik hapishane koridorlarına doğru devam eden dansları ve ulumalarıyla, gördüğüm görevli grubunun ölmek üzere olduklarının farkındaydılar... Tekrar tekrar yinelenen, tanımlanamayan bir güç ile uzun bir “ah.....ah.....ah” nidasından ani bir “aaaaaah!” feryadına dönüşen yüzlerce gırtlığın boğuk ve berbat ulumasını andıran, birbirlerini iterek, patlayan bir şiddetle bütünleşmiş feryatları ile şarkılarını söylerlerken sayıları yüzlerce olmuştu. Hücrelerde, üzerlerindeki büyük ve keskin balık kancalarıyla, gardiyan ve görevliler ağızlarından tavana asılmışlardı. Topuklarında kanayan, çıplak bir çift ayak yanımdan sallanarak geçti...

Şarkı, tekrar eden, uluyan, ritmik feryatlar arasında, sabit, birkaç kelimededen oluşuyordu: “Tebrikler bu güzel gün...!” ve gökgürültüsü gibi bir “aaaaaaah!”. O an anladım ki isyan tamamlanmış, mahkumların heyamola tarzındaki feryatları ve adeta güçlerini kat kat arttıran bir büyü ile, adı konulmamış ve ürkütücü, sert ve ağır güç dışavurumlarıyla, bir şeylerin artık gerçekleşmesinin yakın olduğu açıktı. Sesler ve ulumalar her tarafı kaplıyordu ve çelikten, büyük ve geniş koridorda, gardiyanlar kana bulanmış, işkence görmüş, kıvrık sarkaçlar gibi, ağızlarından asılmışlardı. Gardiyanların yüzleri çok netti(açıktı) ve kan gözlerinden ve kancalarla asıldıkları ağızlarının kenarlarından akmaktaydı. Taze bağırış ve inlemeler bu demirden mabedi kaplamaktaydı.

Sert kayadan ve çelikten kapılar, mabedin duvarları gürültüyle yıkılırken paramparça olmuşlardı. Yapıdan dışarıya ilk çıktıklarında ben de onların arasındaydım ve o anda sanki kalbimin dehşetengiz(korkunç) bir el ile, bütün gücüyle ezildiğini hissettim.

Sokaklara akmaya başlamıştık, yüzlerce mahkum sonu gelmeyen, yavaş ve sade “ah....ah....ah” nidaları ve kelimeleri ile şarkı söylüyor ve uluyorlardı. Ve ilk olarak, herkesten şiddetli bir feryat geldi: “aaaaaah!...aaaaaah!...aaaaaaa!” ve saçma, anlamsız cümle bunu takip etti: “Tebrikler bu güzel gün”. Sadece rüyalarda olabilecek cinsten bir korkuyla felce uğramıştım, hasta ve güçsüz bir korkuydu bu. Mahkumlar hapishanenin dışarısına çıktılar ve sanki ne olacağını, olacak olanın düşünüleninden daha kötü bir şey olacağını bilirmişçesine, yüzlerinde aynı korkunç ifade ve o soğuk, tehditkar sırıtişları asılıydı. her biri birbiri ardına, uzun kuyruklar halinde, şarkılarını haykırarak koşuyorlardı. Pçavraya bürünmüş, çingene tarzı giyimleri vardı hepsinin de.

Şehir tekrar onları böğürtüleriyle inledi: ilk olarak herkesten uzun bir “....ah....ah....ah....” ve şiddetli “.....aaaaaahh!” sesi.

Şehri saran ürpertinin tanımı yoktu, insanlar gelecek olan felaketten, gelecek olan ölümden ötürü gözden kaybolmuşlardı. Mahkumlar özgürce geçiyorlardı yanımdan ve benimle ne yapacakları belli değildi. Ürpermiş ve hasta olan ben, diğerlerine doğru koşmaya başladım, aklımda tek bir düşünce vardı: kaçmak, uzaklara kaçmak... Koşarken arkamda beni takip edenlerin olduğunu biliyordum. Arkamda, gerilerde kalmış küçük bir çocuk görmüştüm. Oturmuştu ve ağlıyordu; kimse onunla ilgilenmiyor, kimse onu düşünmüyordu. Şiddetli bir hamle ile ürpertimin üstesinden geldim ve durdum.

Çocuğun elinden tutarak aldım ve onunla yürümeye başladım. Ağlamayı bırakmıştı. İlk olarak adının Ivan olduğunu öğrendim ve şu anda bizi çevreleyen şehrin önceden güzel, koyu yeşil yaprakların hakim olduğu meyve ağaçları, sarmaşıklar ve uzun kavaklardan oluşan parklarla çevrili, geniş caddeleri olan ve kırmızı kiremitli evlerin bulunduğu bir yer olduğunu öğrendim Hava açık ve sonbahardan kalmaydı, donuk bir kırmızılıkta, bizlere vaktin öğlen olduğunu gösteren bir gökyüzü vardı. Mahkumlar hala koşuyor ve acı acı bağırıyorlardı, caddelerde koşuyorlardı. Yanımızdan geçtiler ve gittiler. Ivan'ın elinden tutarak sakince yürüdük.

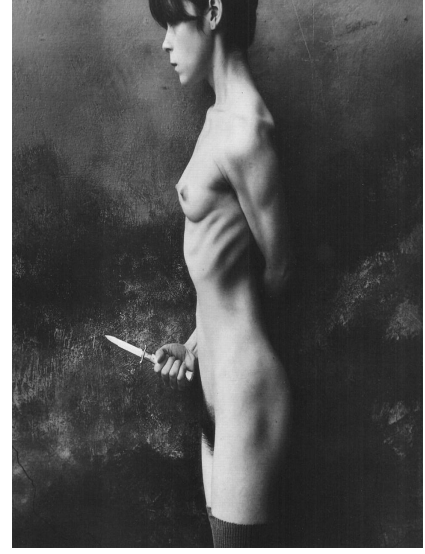
Çocuk başını kaldırarak yüzüme baktı ve gülümsedi. Kalbimdeki korku birden yokolmuştu. Onun yerini huzur ve güven aldı.

Hemen sonrasında uyandım.

İyi bir rüya yorumcusu değilimdir fakat bir adalet tutkunu(Servant of Justice) olarak Ivan'ın kendim olduğunu, bilinmeyen ben olduğunu biliyordum. Ve eğer Tanrı beni bir gece beni yanına çağırarak olursa, bana bu isimle sesleneceğini de biliyordum. Bu benim takma adım değil, hergünkü adımın bu büyük şehirde varolan ismi idi.

Bize ait olan ve tüm fonksiyonlarımızı aracılığıyla giderdiğimiz “beden” nesne olmanın ötesinde, kendisi başlı başına estetik bir öznedir. Sanat, bedene yapılan haksızlığa araç olmuş, onun estetiğini, cinsel çağrışımları ve güzelliğiyle sınırlamıştır. Oysa yıllardır güzellik ve estetiğin bir tutulması

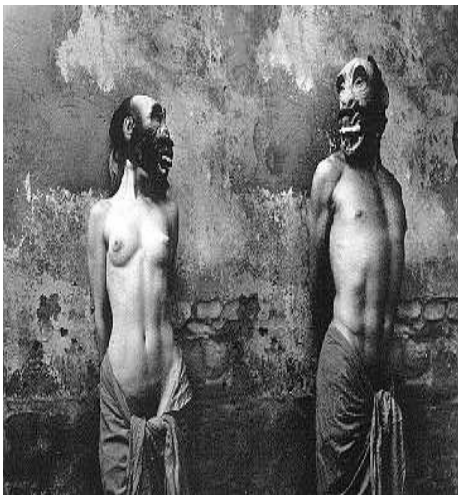
hatasının modernist bakış nedeniyle sonu gelmedi...

Sonuçta beden düşünme ve algıya ket vuran bir “ideal” halinde sıkışıp kalmıştır.

Ona bir kez daha, zihnimizdeki tüm kalıplaşmış çağrışımlarını bir kenara bırakarak bakmalı, bileşimi ve dokusunu katıksız bir gözlemlerle anlamaya çalışmalıyız. Beden bize bir şey anlatmaya çalışmaz. Onu ancak, görebilirliğimiz ve algılayabilirliğimiz ölçüsünde kavrarız, bu da bize beden imgelemine sonsuz özgürlük kapısını açar. Öyle ki, bu özgürlük hem nesnel hemde tinsel bir boyut taşır. Ama yıllardır diz zihniyeti bunun tersini bedeninin ruhu sıkıştıran bir “kalıp” olduğu fikrini öyle köklüce işlemiş ki bize, onu bir özgürlük ikonu olarak değil, “fani” bir materyal olarak görebiliyoruz ancak. Ve bedenle yapılan tek güzel iş sevişmekmiş gibi onu cinsellik maskesinden arındırıp incelemeye düş gücümüz izin vermiyor...

“Beden” çağrışımlarını yıkan, onu yeniden yaratanlardan biri de “Jan Saudek.”

Çalışmalarıyla, güzellik ve cinsellik tabularını altüst ederek, onları tekrar tekrar sorgulamamızı sağlıyor. Saudek; standardize ve ölçülü güzellik kavramının çok ötesine geçerek, bedeninin her noktasının büyüsünü ve fetişini ortaya seriyor. Gerçek bir yıkım, ciddi bir tepki..

Çırlıçplak aynanın karşısına geçip, ve algı kapılarınızı zorladığınızda, orada bir et yığınının ya da sex materyalinden fazlasını keşfetmeniz olası...

Ressam Gibi Alık

Marcel Duchamp

Murgen'in "Bohem Hayatı" zamanına, 1880'li yıllara kadar geri götürülebilen bu fransız deyimini bugün de hâlâ tartışmalarda ressamlarla dalga geçmek için kullanılmaktadır.

Sanatçı niçin öbür insanlardan daha az akıllı görülüyor. Bu, sanatçının becerisinin, akılla doğrudan bir ilişkisi kurulamayan, esasta, el işçiliğine dayanmasından mıdır?

Genelde, ressamın, büyük bir sanatçı olabilmek için, özel bir eğitim almasına gerek olmadığı kanısı hakimdir.

Ancak, bu düşünceler bugün artık geçerli değil. Sanatçıyla toplum arasındaki ilişkiler, geçen yüzyılın sonlarında, sanatçının özgürlüğünü ilan etmesiyle değişmiştir.

Sanatçı Kilise ya da bir hükümdar tarafından kullanılan bir zanaatkâr olmak yerine bugün özgürce resim yapıyor; mesenlerin hizmetinde de değil artık; aksine onlara kendine özgü estetiğini empoze eder duruma gelmiştir.

Başka bir deyişle, sanatçı şimdi toplumla tam anlamıyla bütünleşmiştir.

Bir yüzyıldan bu yana toplumca rüştünü ispat etmiş sayılan sanatçı bugün normal bir vatandaşla aynı haklarla donanmış özgür bir adamdır ve eserlerinin alıcısıyla eşit statüde konuşmaktadır.

Bu özgürleşme, sanatçıyla, karşılık olarak, zihinsel bakımdan aşağı seviyede bir köle gibi kabul edildiği dönemlerde bilmediği, yerine getirmesi gereken bir çok görev yüklemiştir; bunların en önemlisi, sanatsal dehanın biçimlenmesinin temelinde alınmasa da, zihnin eğitilmesidir.

Sanatçılık mesleğinin günümüz toplumunda liberal (serbest) mesleklerin düzeyinde yerini aldığı açıkça gözükmektedir. Bu meslek, bundan böyle, bir tür yüksek zanaat sayılamaz.

Sanatçı bu düzeyin gereği olarak, doktorların, avukatların v.d. aldığı kalitede bir üniversiter eğitim almalıdır.

Evet, modern toplumda, sanatçı, bir zanaatçının (bir imalâtçının) ya da bir soytarının (bir eğlendiricinin) rolünden, daha önemli bir rol üstlenmektedir.

Sanatçı kendini, herşeyin maddi refah doğrultusunda geliştiği kaba bir maddecilik üzerine kurulmuş bir dünyayla karşı karşıya buluyor. Bu dünyada din, büyük miktarda alan kaybederek zihinsel değerlerin dağıtıcısı olmaktan çıkmıştır.

Bilimin, gündelik işlevselciliğe yaptığı katkı nedeniyle kör bir hayranlığa mazhar olduğu günümüzde sanatçı, bu işlevselcilikle mutlak karşıtlık içinde görülen zihinsel değerlerin bir garip toplanma yeri durumundadır. Kör bir hayranlık diyorum; çünkü, insan varlığının temel sorunlarına hiç dokunamayan teknolojik çözümlerin herşeyden daha önemli olduğuna inanmıyorum

Örneğin, gezegenler arası seyahat sözde "bilimsel gelişme"nin ivmesini arttırıcı gibi görülüyor. Oysa, son çözümlenmede, bunun sadece insanın kullanımına sunulan arazi miktarını arttırmakla ilgili olduğu anlaşılıyor. Bunu, ben, bireyin zihinsel faaliyetini gün geçtikçe daha fazla dumura uğratan güncel maddiyatçılığın bir çeşidi olarak alıyorum.

Bu bizi günümüz sanatçısının önemli meşguliyetine götürür: O da, bana göre, bu sözde gündelik maddi gelişme konusunda uyanık olmak ve de bilgilenmektir.

Üniversiter bir eğitimle donanmış olan sanatçı çağdaşlarıyla ilişkilerinde komplekse kapılmaz: Bu eğitim sayesinde, zihinsel değerler çerçevesinde kendine saygı kanalıyla maddiyatçılığın yüceltilmesine karşı çıkmak için uygun araçlara sahip olacaktır.

(...)

Sanatçının dağıtıcılığını üstlendiği, yukarıda sözünü ettiğimiz, zihinsel değerler ayrı başına alınmış bireyle ilgilidir. Genel değerlerse bireye toplumun parçası olması bakımından eklenir.

Ve insan türünün bir örneği olarak demeye çalışıyorum ki birey, gerçekte, tamamen yalnız ve biriciktir. Bu, türe özgü, kitlesel, tüm bireylere ortak özelliklerin kendinde bir bireyin kendi başına olmasıyla bir ilişkisi yoktur.

Geçtiğimiz yüzyılda, Max Stirner bu farklılığı çok açık bir biçimde ortaya koymuştur. Eğer eğitimin büyük bir kısmı genel karakteristiklerin geliştirilmesi yönünde uygulanıyorsa, üniversiteler eğitimin bir başka kısmı da, bu da aynı önemde alınarak, zihinsel mirasımızın öğrenilmesine ve kendi kendini çözümlenmeye, bireyin en derin yetilerinin geliştirilmesine hasredilmelidir.

İşte sanatçının Üniversite'de edineceği önemli nitelikler bunlardır. Ve bu kaliteler, dinle ilişkisinin koptuğu anlaşılın, büyük zihinsel geleneğin canlı tutulmasını sağlayacaktır. Sanatçının, sadık tercümanı olduğu, zihinselliğin ateşini harlı tutma misyonunu üstlenmesi gerektiğine bugün daha fazla inanıyorum...

FLU BİR CAM KESİĞİ

Gölgeler sardı gene çepeçevre

Çürümüş toprak kokusu

Ölülerden çığlıklar

Çağrıyorum gene

Çarpık hazlar diyarına

Kapılardan geçtim

Karşladı

Beni

Ev sahibem

Depresyon ve melankoli

Usluca yaklaştı

Dolandı boğazıma

Kaotik bir dil

Şehvetin ve korkunun

Ortasında

Bir gölde yüzer gibi

Gönüllü olduğum

Bir dibe iniş

Çözölemeyen bir denklem

Beni saran diller

Bırakıyor suyun dibine

Adını haykırmak istiyorum

Bir yudum nefes

Tanrım bir yudum nefes

Çürümüş

Yosun tutmuş bir nefes

Dipteyim

Ayağıma kum taneleri dolanıyor

Parlak hazineler yok

Tükeniyorum

Adın ne

Lütfen tanrım

Adı ne

Parlak

Gümüş renkli balıklar

Sarıyor etrafımı

Rehberim balıklar

Gidiyorum

Bir kapı

Açıyorum

Parlak donuk bakışların

Odaklanıyor bileklerime

Saçlarımı okşuyorsun

Adım diyorsun

Flu bir cam kesigi....

Kamara

YARGI VE KARAR HAKKINI BASKALARININ ELINE BIRAKMA!!!

